

RICHARD PAUL EVANS

M⚡CHAE VEY

UPRCHLÍK
Z CELY 25

FRAGMENT

Michael Vey – Uprchlík z cely 25

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Richard Paul Evans
Michael Vey – Uprchlík z cely 25 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

M⚡CHAE VEY

UPRCHLÍK
Z CELY 25

RICHARD PAUL EVANS

M⚡CHAE VEY

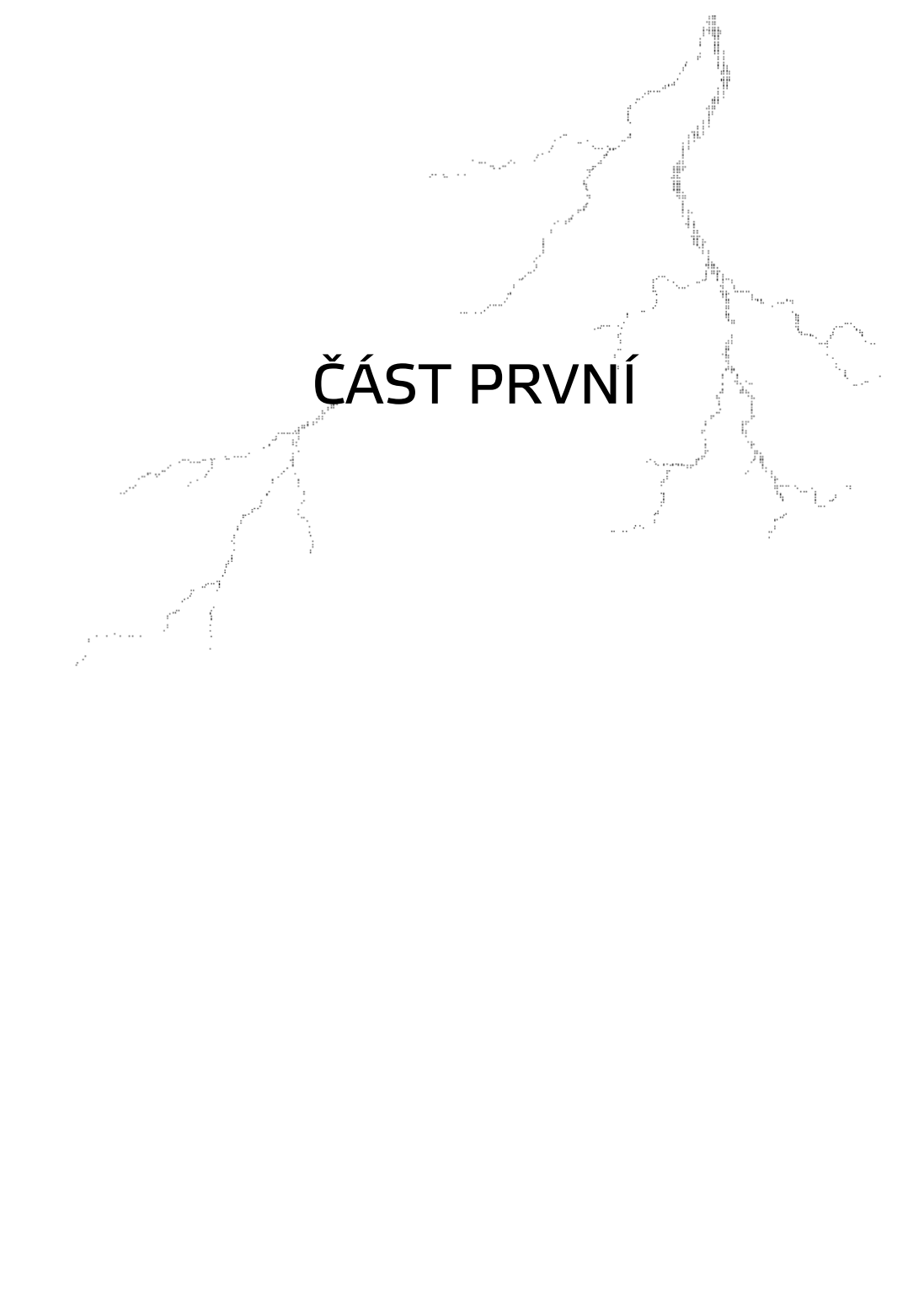
UPRCHLÍK
Z CELY 25

FRAGMENT

Copyright © 2011 by Richard Paul Evans
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019
Translation © Markéta Polochová, 2019
Cover photo (boy) © Kamila Flonerová, 2019
Cover photos © Ana Aguirre Perez; Romanova Natali; Martin Capek / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4046-2 (1. vydání, 2019)
ISBN e-knihy 978-80-253-4084-4 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Michaela

ČÁST PRVNÍ

Hůlky a pavouci

„Našel jsi i ty poslední dva?“ Hlas v telefonu byl hrubý a naštvaný. Znělo to, jako když pneumatiky projíždějí po roztříštěném skle.

„Ne,“ odpověděl na druhé straně linky dobře oblečený muž. „Zatím ne. Ale věříme, že jsme blízko – a oni navíc pořád ještě netuší, že po nich jdeme.“

„Takže vy *věříte*, že jste blízko?“

„Jsou to dvě děcka mezi miliardou dalších – je to jako hledat ztracenou hůlku v Číně.“

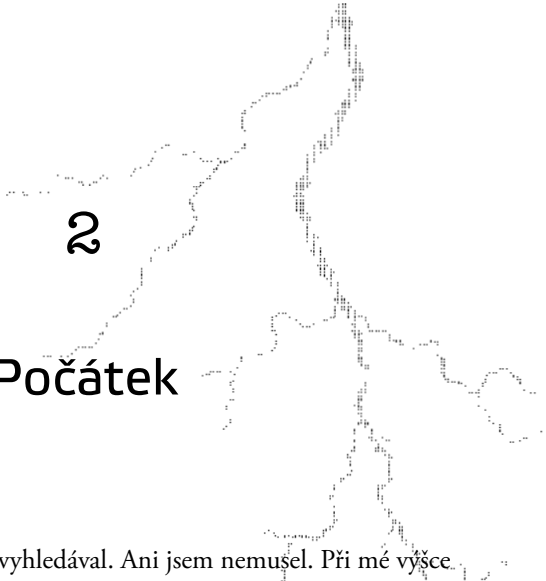
„A tohle mám podle tebe tlumočit radě?“

„Radě zkus *připomenout*, že ze sedmnácti dětí jsem jich našel už patnáct. A na ty poslední dva jsem vypsál odměnu milion dolarů. Navíc máme pavouky, kteří se hemží v síti, a k tomu celý tým vyšetřovatelů, kteří prohledávají záznamy komunikací z celého světa a snaží se vypátrat, kde ti dva můžou být. Je jenom otázka času, než se nám je podaří najít – anebo se chytí do některé z pastí, které jsme nastražili.“

„Tlačí nás *čas*,“ odpověděl ten člověk ostře. „A ta děcka zatím dost zestrárla. Dobře víš, jak těžké je obrátit někoho v tomhle věku.“

„Vím to líp než kdokoli jiný,“ odvětil ten dobře oblečený muž a perem rubínové barvy si dál poťukával do stolu. „Ale mám své metody. A kdyby se nám je nepodařilo obrátit, pořád je tady celá 25.“

Následovala dlouhá odmlka a potom se z druhé strany ozvalo temné: „To máš pravdu. Pořád je tady celá 25.“

2 Počátek

Není to tak, že bych potíže vyhledával. Ani jsem nemusel. Při mé výšce si mě pokaždé našly samy.

Jmenuju se Michael Vey a příběh, který vám budu vyprávět, je zvláštní. Hodně zvláštní. Je to můj příběh.

Kdybyste kolem mě prošli na ulici, když mířím domů ze školy, nejspíš byste si mě ani nevšimli. To proto, že jsem kluk jako vy. Chodím do školy – jako vy. Šikaují mě – jako vás. Ale na rozdíl od vás já žiju v Idaho. Neptejte se mě, ve kterém státě Idaho leží – počkat, záblesk vědění –, Idaho je stát. Většina lidí nemá ani ponětí, kde nějaké Idaho je, a právě proto jsme se sem s mámou přestěhovali. Aby nás nikdo nenašel. Což bude součástí mého příběhu.

Kromě toho, že žiju v Idaho, se od vás liším ještě v několika dalších aspektech. Tak zaprvé: mám Tourettův syndrom. O Tourettově syndromu – zkráceně „turetu“ – toho nejspíš budete vědět ještě o něco méně než o Idaho. Když v televizi vidíte někoho, kdo se snaží předstírat, že má tenhle syndrom, nejčastěji sprostě nadává nebo štěká jako pes. Jenomže skoro nikdo z nás nic takového nedělá. Já většinou jenom dost intenzivně mrkám očima. A když jsem fakt hodně nervózní, častěji odkáslávám nebo vydávám hltavé zvuky. Někdy mě to bolí. A někdy si ze mě ostatní děti utahují. Mít turetu není žádná výhra, ale člověku se v životě můžou přihodit i daleko horší věci – třeba když vám umře táta a vám je teprve osm. A věřte mi, to je stokrát horší. Dodneška jsem se přes to nepřenesl. A možná se z toho už nikdy nevyhrabu.

Je tu ještě něco, co o mně nevíte. Moje tajemství. Něco, co lidi děsí mnohem víc, než si vůbec umíte představit. A tohle tajemství je taky hlavní důvod, proč jsme se přestěhovali do Idaha. Ale jak říkám: to všechno bude součástí mého příběhu. Takže bych vám ho měl rovnou začít vyprávět.

3

Podpaží

Kancelář pana Dallstroma je dobré místo, kde začít. A zároveň je to to nejhorší místo na světě. Pan Dallstrom je ředitel Meridiánské střední, na kterou chodím. A můžu vám říct, že devátá třída je něco jako podpaží života, a já jsem se právě nacházel v té úplně nejsmrduťjší části – v ředitelně. Seděl jsem tam a mrkal jsem jako o život.

Už jste asi pochopili, že pana Dallstroma nemám rád. Kdybych to sem napsal, bylo to jen opakování něčeho, co je naprosto zjevné. Jako kdybyste říkali, že „dýchat je důležité“ nebo že „čtverečky Rise Krispies jsou to nejlepší jídlo na světě“. Nikdo na celé škole neměl pana Dallstroma rád – s výjimkou slečny Duncanové, která řídila pěvecký spolek Glee. Na stole měla postavenou záramovanou fotografii pana Dallstroma a čas od času na ni hleděla takovým divně zastřeným, žádostivým pohledem. A vždycky, když se ze školního rozhlasu ozval hlas pana ředitele, začala zběsile mlátit taktovkou do notového stojanu, aby nás utišila. A když pan Dallstrom konečně dořekl, co měl na srdci, slečna Duncanová celá zčervenala a zpotila se a neopomněla nás upozornit, jaké máme štěstí, protože nás ošidnými nástrahami střední školy provádí tak mužný a nezlomný obhájce veřejného školství, čímž měla zřejmě na mysli našeho pana ředitele.

Pan Dallstrom je holohlavý a vytáhlý strašák na pole se psím žaludkem – a to všechno v lidské podobě. Představte si tlustého Abrahama Lincolna bez vousů, který by měl místo klobouku žluté tupé – a máte to. Navíc vypadá, jako by mu bylo sto let. A to přinejmenším.

Když jsem byl v páté třídě, náš učitel nám říkal, že „nejjednodušší rozdíl mezi principem (vnitřním morálním zákonem) a principálem (ředitelem školy) je ten, že principál má kromě dodržování principů rád i vás“. Ale věřte mi, pan Dallstrom nikoho z nás rád neměl.

Bylo to už podruhé v jednom měsíci, kdy si mě pan Dallstrom zavolal do své kanceláře kvůli něčemu, co mi provedl někdo jiný. Protože trestání obětí šlo panu Dallstromovi náramně.

„Pokud se nepletu, je to už podruhé v jednom měsíci, kdy vás vidím ve své kanceláři,“ řekl mi pan Dallstrom s napůl přivřenýma očima. „Je to tak, pane Veyi?“

A to byla další věc, která byla pro pana Dallstroma typická – hrozně rád vám pokládal otázky, na které znal odpověď. Nikdy jsem nevěděl jistě, jestli se čeká, že odpovím, nebo jestli mám raději mlčet. Čímž myslím, že když už tu odpověď stejně zná a já ji znal taky, tak k čemu ji ještě vyslovovat nahlas? V podstatě to bylo tak, že jsem podruhé v tomhle měsíci skončil zamčený ve skřínce. Udělal to Jack Vranes s těmi svými kumpány. Tentokrát mě tam natlačili hlavou dolů, a než skříňku konečně odemkl správce a dovedl mě sem, do kanceláře pana Dallstroma, málem jsem ztratil vědomí.

Jacku Vranesovi bylo kolem sedmnácti, ale pořád byl v devítce. Propadl tolikrát, že mu mezitím stačil narůst knírek, udělal si řidičák, pořídil si auto a navrch tetování. Někdy si říkal Šakal, což je docela trefné pojmenování, protože on i to zvíře lovili drobnější savce. Jack měl bicepsy jako dva obrovské floridské pomeranče, fandil tomu nejtvrděšímu boxu a chodil na lekce brazilského jiu-jitsu do tělocvičny kousek od školy. Jeho největším snem bylo bojovat v Octagonu, kde by mohl mlátit do lidí a brát za to peníze.

„Je to tak?“ zopakoval pan Dallstrom a pořád se na mě upřeně díval. Napočítal jsem skoro do dvanácti a potom jsem namítl: „Ale pane, nebyla to moje vina. Vždyť mě nacpali do mé vlastní skříňky hlavou dolů a zamkli mě tam.“ Nevypadalo to, že by ho můj těžký úděl nějak dojímал, a proto jsem pokračoval: „Byli tři a byli mnohem větší než já. Jakože mnohem, mnohem větší.“

Moje naděje na nějaký soucit se ale setkala s neslavně proslulým pohledem pana Dallstroma, zvaným též „pohled smrti“. No ne, vážně, abyste pochopili,

museli byste ho vidět. Když jsme v minulém čtvrtletí dělali řeckou mytologii a dostali jsme se k té části o Medúze – gorgonské ženě, která dokázala proměnit člověka v kámen, když se mu podívala do očí –, konečně jsem pochopil, odkud pan Dallstrom ten svůj pověstný pohled získal. Nejspíš to tenkrát mělo co do činění s tím mým turetem, kdo ví, každopádně jsem dost nahlas vykřikl: „To musela být praprapraprababička pana Dallstroma.“

Všichni se rozesmáli. Tedy všichni až na pana Dallstroma, který právě v tu chvíli proklouzl do naší třídy. Týden jsem strávil po škole, což zase nebylo tak špatné, protože jsem byl aspoň v bezpečí před Jackem a jeho kumpány. Zajímavé bylo, že bez ohledu na to, kolika studentům nacpali obličej do kapusty u oběda nebo kolik jich zamkli v šatní skříňce, oni nikdy po škole nezůstali. Nicméně jsem se po té poznámce oficiálně ocitl na seznamu problémových žáků, který si pan Dallstrom bezesporu vedl.

„Pane Veyi, nikdo vás přece nemůže nacpat do skříňky, pokud mu k tomu nedáte svolení,“ pronesl pan Dallstrom a byla to určité ta nejloupejší věc, jakou kdy kdo ve škole řekl. „Měl jste klást odpor.“ Bylo to stejné, jako byste někomu, koho zasáhl blesk, vyčítali, že se mu postavil do cesty.

„Ale já jsem se snažil, pane.“

„Zjevně jste se nesnažil dost.“ A pan Dallstrom vzal do ruky pero. „Kdo jsou ti tři, kteří vás údajně měli nacpat do skříňky?“ Pan Dallstrom naklonil hlavu na stranu a pero, které držel těsně nad papírem, s sebou nervózně škubalo. Zahleděl jsem se na ně, jako by mělo hypnotické účinky.

„Já čekám, pane Veyi. Jejich jména?“

Nemohl jsem mu nic říct. Za nic na světě. Tak zaprvé: sám nejlíp věděl, kdo mi to udělal. Všichni přece věděli, že Jack nastrkal do skříněk víc dětí než učebnic. A zadruhé: kdybyste Jacka udali, podepsali byste si tím ortel smrti. A tak jsem se na pana Dallstroma mlčky díval a mrkal jsem jako o závod.

„Přestaňte po mně pomrkávat a odpovězte na moji otázku.“

„Nemůžu vám to říct,“ vypravil jsem ze sebe nakonec.

„Nemůžete, nebo nechcete?“

Jednu možností zaškrtněte, pomyslel jsem si. „Zapomněl jsem, kdo mi to udělal.“

Pan Dallstrom na mě dál upřeně zíral téma svýma přivřenýma očima. „Skutečně?“ Konečně přestal potřásat perem a položil ho na stůl. „Tak to

opravdu nerad slyším, pane Veyi. V tom případě budete muset jejich trest přijmout vy sám. Čtyři týdny po škole. Věřím, že už víte, kde se takový trest vykonává.“

„Ano, pane. V jídelně.“

„Správně. V tom případě vám nebude dělat žádné těžkosti onu místnost najít.“

Jak už jsem říkal, trestání obětí šlo panu Dallstromovi vážně náramně. Mezitím mi podepsal omluvku za pozdní příchod do další hodiny a podal mi ji. „Dejte to svému učiteli. Můžete se vrátit zpátky do třídy, pane Veyi.“

„Děkuju vám, pane,“ odpověděl jsem, i když jsem si nebyl úplně jistý, za co že mu to vlastně děkuju. Vyšel jsem z jeho kanceláře a pomalu jsem se ploužil po dlouhé, liduprázdné chodbě na hodinu biologie. Chodba byla po celé délce polepená plakáty, které vytvořil Klub fanoušků basketbalového týmu a na kterých bylo jasnými barvami a velkými písmeny napsáno VÁLEČNÍCI DO TOHO, ROZDRŤTE VIKINGY a další podobné výkřiky.

Vzal jsem si tašku ze skříňky a vyrazil jsem na hodinu.

Náš učitel biologie pan Poulsen byl malý, plešatící chlapík s tlustým obočím a masivní přehazovačkou. Zrovna byl zabraný do výkladu, a když jsem vešel, přestal mluvit uprostřed věty. „To jsem rád, že jste se k nám rozhodl přidat, pane Veyi.“

„Omlouvám se. Byl jsem v ředitelně u pana Dallstroma. Prý vám mám dát tohle.“ Podal jsem mu omluvku. Vzal si ji, aniž by se na ni podíval. „Posaďte se. Zrovna si opakujeme na zítřejší test.“

Když jsem šel ke své lavici, doprovázely mě oči všech spolužáků. Usedl jsem do předposlední lavice hned za svého nejlepšího kamaráda Ostina Lisse, což je zároveň jeden z nejchytřejších kluků v celém vesmíru. Ostinovo jméno zní, jako by byl z Evropy nebo tam odněkud, ale není. Matka ho tak pojmenovala, protože se narodil v Austinu v Texasu. Jeho celoživotním prokletím ale bylo, že to tenkrát máma špatně napsala. Mám trochu podezření, že je adoptovaný, protože mi připadá nemožné, aby se někdo takhle chytrý mohl narodit někomu, kdo ani nedokáže správně napsat jméno města, ve kterém žije. Ale i kdyby Ostinova máma nebyla ta

nejchytřejší ženská na světě, měl jsem ji moc rád. Mluvila s texaským přízvukem a každému říkala „zlatíčko“, což může znít trochu protivně, ale vůbec to tak není. Vždycky na mě byla moc milá a ve spíži měla pokaždé zásobu červených lékořicových bonbonů, a to jenom proto, že věděla, jak je mám rád a že moje máma sladkosti nekupuje.

Ostina nikdy nikdo do skříňky nezamknul, ale to bylo nejspíš proto, že byl širší než ona. Ale ne, že by ho Jack se svými kumpány nechali na pokoji. Nic takového. Popravdě od nich musel snést to největší ponížení, jaké si umíte představit. Stáhli mu přede všemi kalhoty.

„Tak jak to šlo u pana Dallstroma?“ zašeptal Ostin.

Zakroutil jsem hlavou. „Příšerně.“

Když jsem se posadil, otočila se na mě Taylor Ridleyová, která seděla v lavici nalevo přes uličku, a usmála se na mě. Taylor je roztleskávačka a jedna z nejhezčích holek na Meridiánské střední. Oprava, je to jedna z nejhezčích holek na jakékoli střední a vůbec kdekoli na světě. Její tvář by se mohla z fleku objevit na titulní straně nějakého módního časopisu: má dlouhé, světle hnědé vlasy a veliké hnědé oči barvy javorového sirupu. A protože jsem se rozhodl být k vám úplně upřímný, musím přiznat, že jsem se do ní zamiloval, sotva jsem ji uviděl. Jenomže netrvalo ani den a zjistil jsem, že úplně stejně jsou na tom snad všichni kluci z Meridiánské.

Taylor na mě vždycky byla milá. Ze začátku jsem doufal, že je milá, protože se jí líbím, ale ona je prostě jeden z těch lidí, co jsou milí na každého. Ale milá nebo ne, na tom nezáleželo. Taylor byla úplně mimo moji ligu. A to tak, že asi tisíc mil mimo ni. Takže jsem o svém tajné lásce k ní nikdy nikomu neřekl, dokonce ani Ostinovi, kterému jinak říkám úplně všechno. Některé sny jsou moc soukromé na to, abyste se o ně s někým podělili.

Každopádně kdykoli se na mě Taylor podívá, všechny moje tiky se můžou zbláznit. Tohle lidem s turetem způsobuje stres. Přinutil jsem se nemrkat, posadil jsem se a z batohu jsem vytáhl učebnici biologie. S těmi mými tiky je to totiž takhle: když se vážně hodně soustředím a snažím, dokážu je na čas ovládnout, ale neumím zařídít, aby vymizely úplně. Je to stejné, jako když vás něco hrozně svědí. Na chvíli to dokážete ignorovat, ale nepřestane to, dokud se nepoškrábete. Naučil jsem se celou řadu triků,

jak svoje tiky skrývat. Tak třeba někdy schválně shodím na zem propisku, a když se pro ni ohnu, hrozně rychle mrkám nebo dělám grimasy jako o život. Všichni spolužáci si musí myslet, že jsem totální nemešlo, protože někdy mi tužka spadne i čtyřikrát až pětkrát během jedné vyučovací hodiny. Každopádně pokud jde o pana Dallstroma, Jacka nebo Taylor, mrkám jako stará neonová cedule.

Poulsen pokračoval ve výkladu. „Tak dobře, studenti. Zrovna jsme mluvili o elektřině a lidském těle. ‚Opěvuji elektrické tělo,‘ napsal básník Whitman. Tak kdo by nám dokázal vysvětlit, jakou roli hraje elektřina v našem těle?“

Projel celou třídu tím svým pronikavým pohledem a míra nezájmu z naší strany ho očividně zklamala. „Tohle byste měli vědět. Bude to zítra v testu.“

„Elektřina pohání naše srdce,“ odpověděla dívka s obrovskými rovnátky v první řadě.

„Přesně tak,“ na to Poulsen. „A co dál?“

Taylor zvedla ruku. „Vysílá signály do všech nervů v našem těle. A řídí myšlenky.“

„To máte pravdu, slečno Ridleyová. A odkud se tahle elektřina bere?“ vyptával se Poulsen dál a rozhlížel se po třídě. „No odkud se ta elektřina bere? Ale no tak, lidi.“ Vždycky, když nikdo neodpovídal, bylo to nebezpečné, protože v takových chvílích si pan Poulsen vybíral hlavně ty, u kterých je nejpravděpodobnější, že správnou odpověď znát nebudou. „Co myslíte vy, pane Morrisi?“

„Hm, z baterek?“

Všichni se rozesmáli.

„Perfektní,“ řekl Poulsen a zakroutil hlavou. „Takže z baterek. Výborně, pane Morrisi. Možná nastal čas, abyste si vyměnil své baterky, je totiž zjevné, že se rapidně vybíjejí. Tak co, odkud se v lidském těle bere elektřina, pane Veyi?“

Polkl jsem. „Z elektrolytů?“ zkusil jsem to.

„To by byla pravda, pane Veyi, kdybyste ovšem byl elektrický úhoř.“

A všichni se znovu rozesmáli. Taylor se na mě soucitně podívala. Mrsknul jsem propisku na zem.

Ostin zvedl ruku.

„Pane Lissi,“ vyvolal ho Poulsen. „Prosím, poučte nás.“

Ostin se v židli celý napřímil, jako by se chystal přednášet, což se ostatně taky chystal.

„Lidské tělo generuje proud elektřiny skrze chemické koncentrace v nervových zakončeních. Takovému procesu se říká bioelektrogeneze. Kdykoli je vyslán nervový signál, vyplaví se z nervových buněk draselné ionty a dovnitř vplují ionty sodíku. Obojí ionty mají trochu odlišný elektrický náboj a rozdílná koncentrace iontů uvnitř a vně nervové buňky vytvoří takový náboj, který naše tělo vnímá jako elektrický.“

„Bravo, pane Lissi. Harvard vás již očekává. A pro ty, kdo nemají nejmenší tušení, o čem tady teď pan Liss mluvil, napíšu vám to na tabuli. Bi-o-e-lek-tro-ge-ne-ze.“

Když k nám byl Poulsen zády, Ostin se otočil a zašeptal: „Tak co ti Dallstrom řekl? Bude Jack po škole?“

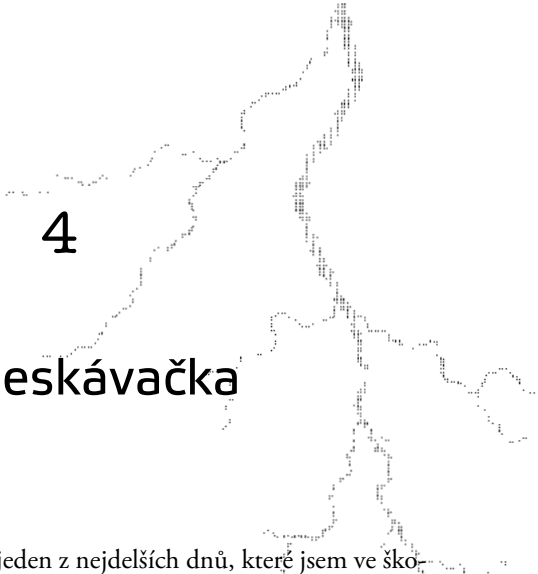
Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, po škole budu já.“

Ostin zvedl tázavě obočí. „Protože tě někdo jiný zamkl ve skřínce?“

„No jo.“

„Ten Dallstrom je vážně pako.“

„No tak na tom se shodneme.“

4

Roztleskávačka

Tahle středa mi připadala jako jeden z nejdelších dnů, které jsem ve škole zažil. A to jsem ještě netušil, že konec je v nedohlednu. Když zazvonilo po poslední hodině, došli jsme s Ostinem ke skřínkám, které jsme měli hned vedle sebe.

„Nechceš zajít ke mně? Dáme Halo,“ zeptal se Ostin.

„Nemůžu. Jsem přece po škole, zapomněls?“

„A jo, no jo.“

„Až dorazím domů, zaklepu u vás.“

Bydleli jsme s Ostinem ve stejném domě jenom dvoje dveře od sebe.

„Nebudu doma. Od čtyř mám hodinu stepu.“

„Fuj,“ já na to. Už tak bylo těžké představit si Ostina při nějaké fyzické aktivitě, ale tanec s tlupou sedmiletých holek, které mají nazuté černé kožené boty s patentkami, tak to mi připadalo stejné, jako když se stanete svědkem hodně vážné nehody – to, co vidíte, je příšerné, ale stejně nedokážete odvrátit zrak a díváte se dál. „Musíš toho nechat, brácho. Kdyby na to přišel někdo ze školy, zničilo by ti to život.“

„Já vím. Jenže to učí mámina sestřenice a máma tvrdí, že ty peníze potřebuje. A já že se potřebuju trochu hýbat.“

„Ale stejně je to kruté,“ dodal jsem a zabouchl skříňku. „Takže zítra.“

Ostin ke mně natáhl pěst. „Machři.“

„Machři,“ zopakoval jsem po něm a bouchl jsem ho do ní, i když už mě to pořádně otravovalo – jako neříkám, těch prvních *milión* pozdravů nebylo zlých, ale teď?

Chodba byla plná studentů. Popadl jsem batoh a vyrazil jsem do jídelny. Dozor u těch, kdo mají dnes zůstat po škole, dostala slečna Johnsonová, nová mladá angličtinářka, což mi připadalo fajn. Říkalo se o ní, že je milá a v pohodě, což by mohlo znamenat, že nás pustí dřív. Aspoň jsem v to doufal.

Vešel jsem do jídelny a šel jsem k ní. Musel jsem se přinutit nemrkat. „Jmenuju se Michael Vey a dneska mám být po škole.“

Usmála se na mě, jako bych zrovna dorazil na večírek. „Ahoj, Michaeli. Vítej.“ Podívala se na seznam studentů a u mého jména si udělala fajfku. „Posaď se, kam chceš.“

Ve vzduchu byly cítit výpary od oběda (což už samo o sobě bylo dostatečný trest) a v kuchyni za kovovou stěnou jsem slyšel její zaměstnance. Určitě připravovali další hrůzu na zítra.

Po škole byli kromě mě ještě tři další studenti: dva kluci a jedna holka. Byl jsem menší než ostatní. A taky jediný, který nevypadal jako psychopat s vražednými sklony. Když jsem se rozhlédl po jídelně a hledal jsem místo, kam bych si sedl, ta holka se na mě zamračila, asi abych si jako náhodou nechtěl přisednout. Našel jsem si prázdný stůl v rohu místnosti a sedl si.

Nesnášel jsem vysedávání po škole, ale dneska to aspoň nebude úplná ztráta času. Stejně jsem se potřeboval připravovat na zítřejší test u Poulsena. Když jsem si z batohu vyndával učebnice, došlo mi, že mě pořád dost bolí rameno. To bylo z toho, jak mě zamykali do skříňky. Trochu jsem odhrnul límeček a uviděl jsem jasně červený šrám. Naštěstí se mi podařilo na poslední chvíli schovat prsty dřív, než mi je přiskřípli do dveří. Napadlo mě, jestli kvůli tomu někdo nezavolá mámě, ale doufal jsem, že ne. Měla pitomou práci, kterou nesnášela, a já jsem jí nechtěl ještě víc kazit už tak nanicovatý den.

Seděli jsme tam teprve dvacet minut, když slečna Johnsonová řekla: „Tak fajn, to stačí. Můžete jít.“

Sbalil jsem učebnice do batohu a hodil si ho na rameno. „Nashledanou zítra,“ pozdravil jsem slečnu Johnsonovou.

„Nashledanou zítra, Michaeli,“ odpověděla mile.

Když jsem vyšel z jídelny, byly už všechny chodby ve škole liduprázdné – byly tu jenom uklízečky, které velikými smetáky zametaly kachličkovou podlahu. Zastavil jsem se u své skříňky a vytáhl jsem si velký kus

pendreku, který jsem si tu schoval po obědě a na který jsem se těšil celý den. Rozbalil jsem ho a zakousl se do něj. Byl šťavnatý a sladký. Ať už sladkosti z lékořice vynalezl kdokoli, musel to být génius. Pendrek jsem měl totiž skoro stejně rád jako čtverečky Rise Krispies. Hodil jsem si batoh na rameno a vyšel ven jižním východem. Byl jsem rád, že můžu konečně domů.

Došel jsem akorát za roh školy, když se zpoza dvou kontejnerů vynořili Jack a jeho nohsledi Mitchell a Wade. Jack mě popadl za košili tak prudce, až jsem upustil pendrek za zem.

„Prásk jsi nás Dallstromovi, co?“ zeptal se Jack výhrůžně.

Podíval jsem se na něho, jenže jsem už zase mrkal jako o život. „Nic jsem mu neřekl.“

„Jo, to určitě, prcku.“ Jack mě strčil, takže jsem pozadu spadl do šípkového keře a ostré trny mě popíchaly na krku, rukou i nohách. Jediné místo, které před nimi zůstalo uchráněné, byla záda pod batohem.

„Za to nám pořádně zaplatíš,“ pronesl Jack a ukázal na mě prstem. Potom se obrátil k Mitchellovi, který byl skoro stejně vysoký jako on, ale neměl ani zdaleka tak široká ramena nebo vypracované svaly. „Ukaž mu, co děláme se zrádci.“

„Ale já jsem vás nepráskl,“ zopakoval jsem. „Přísahám.“

Než jsem se ale mohl vyprostit z trnitého keře, Mitchell mě zvedl a praštil mě pěstí do oka. Uviděl jsem jasný záblesk a pak jsem ucítil, jak mi oko a jeho okolí začíná bleskurychle otékat. Přikryl jsem si ho dlaní a snažil jsem se neztratit balanc.

„Dej mu znovu,“ nařídil mu Jack.

Další ránu jsem schytil rovnou na nos. Bolelo to jako čert. Cítil jsem, jak mi přes pusku na bradu stéká krev. Do očí mi vyhrkly slzy. A potom ke mně přistoupil Jack a praštil mě přímo do břicha. Padl jsem na kolena. Nemohl jsem popadnout dech. Když se mi konečně podařilo naplnit plíce vzduchem, začal jsem hekat. Mrkal jsem v jednom kuse a nemohl jsem přestat.

„Brečí jako malé děčko,“ podotkl Mitchell radostně. „Jenom breč, prcku. Hezky řvi.“

A potom přišel na řadu Wade. Wade West měl vlasy barvy slámy a křivý nos. Byl z těch tří nejmenší a nejošklivější a nejspíš proto i ten nejzlejší, to asi aby ostatním ukázal, že mezi ně právem patří. „Řekl bych, že mu je stáhnem.“ Tohle byla Wadeova specialita. „Stáhnem je“ totiž neznamenal nic jiného, než že mi stáhnou kalhoty a někdy i spodní prádlo – prostě největší potupa, jakou si umíte představit. Minulý rok, to byl Wade v osmičce, takhle sundali kalhoty i trenky Ostinovi. Bylo to vzadu za školou a viděla to spousta dalších studentů. Navíc mu je nevrátili, takže Ostin musel běžet domů od půl pasu dolů nahý. Bylo to něco, na co se jednoduše nedá zapomenout ani se přes to jen tak přenést.

„Jasná věc,“ souhlasil Mitchell, „to už ho naučí, aby na nás nedonášel.“

„Ne!“ zařval jsem a zoufale jsem se snažil vyškrábat na nohy. „Já jsem vás nepráskl.“

A přesně v tu chvíli někdo zakřičel: „Nechte ho na pokoji.“

Kousek od východu ze školy stála Taylor Ridleyová. Sama. A na sobě měla fialovozlatý dres roztleskávačky.

„Ale to se podívejme, naše roztleskávačka,“ pronesl pomalu Wade.

„Jdeš zrovna včas, aby ses podívala, jak vypadá bez kalhot,“ přisadil si Mitchell.

„No jo. Hezky nám zatřes tím svým zadkem,“ dodal Jack a rozesmál se šilným smíchem. A potom z něho vypadla říkanka, kterou zjevně složil přímo na místě, což nutno uznat, že byl na něj a jeho slepičí mozek dost slušný výkon: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, kalhoty jdou dolů hned.“ Znovu se rozřehtal. „Podržte ho.“

Dřív, než jsem mohl aspoň pomyslet na útek, mě všichni tři popadli. Přestože mi z nosu dál tekla krev a na jedno oko jsem skoro neviděl, začal jsem sebou mlít a snažil jsem se všemožně vymanit z jejich sevření. Podařilo se mi uvolnit ruku a praštit Jacka do krku, ale bylo to spíš takové neškodné plácnutí. Zato já jsem od něj na oplátku okamžitě schytl pecku do ucha.

„Tak co je, vy srágoři?“ zaječel Jack na Mitchella s Wadem. „To ani nedokážete udržet jednoho slabocha?“ Položili mě na zem tváří dolů. Váha všech tří mě tlačila hluboko do trávníku.

„Tak co, blbečku,“ řekl Mitchell. „To si vážně myslíš, že náš můžeš na-práskat a projde ti to jako by nic?“

Snažil jsem se přikřčit, aby mi nemohli sundat šaty, ale byli daleko silnější než já. Jack mě tahal za košili tak dlouho, až se v jednom místě začala trhat.

„Okamžitě ho pusťte, jinak dojdou pro paní Shawovou!“ zakřičela na ně Taylor. „Je uvnitř.“ Paní Shawová dělala asistentku týmu roztleskávaček a jinak vyučovala domácí ekonomii. Byla to taková matrona s jemným hláskem a člověk by se jí bál asi stejně jako hozeného polštáře. Navíc si myslím, že jsme všichni tak nějak tušili, že uvnitř není, jinak by pro ni Taylor doběhla už dávno.

„Drž zobák,“ okřikl ji Jack.

Když jsem ho slyšel takhle mluvit s Taylor, vzedmula se ve mně vlna vzteku. „Ty drž zobák, ty nulo,“ štěkl jsem na něho.

„Mám dojem, že tě budeme muset naučit, jak se máš chovat, ty usmrkanče.“

„Potřeboval by ses naučit používat ústní vodu,“ nenechal jsem si to líbit.

Jack mě popadl za vlasy a natočil mě k sobě. „Za chvíli si budeš moc přát, abys držel hubu.“ Znovu mě praštil do nosu. Celým tělem mi projela ostrá bolest. A v tu chvíli se něco zlomilo. Věděl jsem, že už se moc dlouho neudržím.

„Pusťte mě!“ zařval jsem. „Varuju vás.“

„Ale ne,“ na to Wade. „Ono nás to varuje.“

„No jo, a co bys nám chtěl provést?“ zeptal se Mitchell. „Zahnat nás brekem?“

„Já si spíš myslím, že nás posmrká,“ vysmíval se mi Wade. Sundal mi boty. Mitchell mě mezitím popadl za pas a začal mi stahovat kalhoty. Pořád jsem se snažil vyprostit.

„Přestaň se prát,“ varoval mě Jack. „Jinak ti sundáme všechno, co máš, a poběžíš domů úplně nahatý.“

„Nechte ho na pokoji!“ zařvala znovu Taylor.

„Tak dělej, Mitchi, stáhni mu ty gatě,“ pobízela ho Jack.

Celým tělem mi projela vlna tak obrovského vzteku, že už jsem ho dál nedokázal ovládat. Najednou prořízlo vzduch ostré, elektrizující *PRÁSK!* Znělo to podobně, jako kdyby ledovec narazil na plotýnku rozpálenou doruda. Byl to záblesk elektřiny, po kterém Jack i jeho kumpáni vyděšeně

zaječeli, protože se všichni poroučeli nazad k zemi a mrskali sebou po trávniku jako ryby, když se dostanou na mělčinu.

Přeťčil jsem se na bok a hřbetem ruky jsem si setřel krev z nosu. Postavil jsem se na nohy. V obličejí jsem byl úplně rudý, jak mnou cloumal vztek. Stál jsem nad Jackem, kterému se dělala pěna u pusy. „Říkal jsem vám, ať mě necháte na pokoji. Jestli na mě ještě jednou sáhnete, bude to daleko horší. Rozumíte mi? Nebo chcete ještě?“ dodal jsem a zvedl ruku.

V očích se jim zračila hrůza. „Ne. Prosím tě, už ne,“ žadonil Jack.

Otočil jsem se na jeho dva nohsledy. Oba leželi na zemi, třásli se a fňukali. Popravdě řečeno, Wade brečel jako mimino a navíc skuhral: „Bolí to... hrozně to bolí.“

Přešel jsem přímo k němu. „To se vsaď, že to bolí. A tohle byla jenom malá ukáзка. Takže jestli na mě nebo na některého z mých kamarádů ještě někdy vztáhnete ruku, bude to třikrát horší než dneska.“

Zatímco se ti tři váleli po trávě a naříkali, sedl jsem si kousek od nich, nasadil si boty a zavázal tkaničky. Teprve potom jsem si vzpomněl na Taylor.

Otočil jsem se ke dveřím. Tajně jsem doufal, že třeba mezitím zašla dovnitř. Jenže nezašla. A z výrazu v její tváři jsem jasně vyčetl, že viděla všechno. Úplně všechno. Což nebyla moc dobrá zpráva. Máma mě zabije. Ale teď už se s tím nedalo nic dělat. Popadl jsem batoh a rozběhl jsem se domů.

Maskování důkazů

Než jsem se dostal domů, nateklo mi oko tak, že jsem ho měl v podstatě zavřené. Položil jsem batoh na kuchyňský stůl, šel jsem do koupelny a podíval se na sebe do zrcadla. Moje oko vypadalo jako zralá švestka. Nepřicházelo v úvahu, že bych to před mámou dokázal nějak utajit. Vzal jsem ručník a setřel jsem si krev z nosu a brady.

Máma chodívá z práce kolem půl sedmé. Dal jsem ohřát plechovku s hotovými špagetami k večeři, z mrazáku jsem vytáhl nachlazený sáček, který tam máma pořád měla pro případ, že by ji chytla migréna, tiskl jsem si ho na oko a druhou rukou jsem hrál videohry. Věděl jsem, že bych se měl radši učit na test z biologie, ale po dni, jako byl tenhle, jsem na nějaké učení neměl ani pomyslení.

Nechtěl jsem s mámou probírat, jaký jsem měl den, takže když jsem uslyšel klíč v zámku, odběhl jsem do pokoje, zhasl světlo, sundal si košili a zalezl si do postele.

Máma na mě volala už od dveří: „Michaeli?“ O dvacet vteřin později zaklepala na dveře mého pokoje a otevřela je. Předstíral jsem, že spím, ale neskočila na to.

„No tak, synku, jak to že ležíš v posteli?“

„Nějak mi není dobře,“ odpověděl jsem a přetáhl jsem si perinu přes hlavu.

„Co se děje?“

Máma rozsvítila a okamžitě si všimla roztržené košile, která ležela na zemi. Navíc na ní zůstaly stopy krve. „Co se stalo, Michaeli?“ Došla až k mé posteli. „Michaeli, podívej se na mě.“

„Ale já nechci.“

„Michaeli!“

Váhavě jsem vystrčil hlavu zpod peřiny. Když uviděla moji tvář, otevřela zděšením ústa. „Můj bože... co se ti stalo?“

Jako bych měl knedlík v krku. „Jack a ta jeho parta mě nechtěli nechat na pokoji.“

„Ach, zlatíčko,“ řekla máma a posadila se na kraj postele. Asi po minutě se mě zeptala: „A... stalo se to?“

Nechtěl jsem jí o tom říkat. Nechtěl jsem ji naštvat ještě víc. „Mrzí mě to, mami. Snažil jsem se to neudělat, vážně. Ale oni mě nechtěli nechat. Pokusili se mi stáhnout kalhoty.“

Máma mi jemně odhrnula vlasy z obličeje. „Jsou to pitomci,“ řekla měkce. Obavy vepsané ve tváři ale skryt nedokázala. „No co, říkali si o to, vid?“ A o chvíli později ještě dodala: „Mrzí mě to, Michaeli. Kéž bych věděla, co mám dělat.“

„Proč mě prostě nenechají na pokoji?“

Máma mě lehounce pohládila po bolavé tváři. Pak se ke mně naklonila a dala mi pusku na čelo. „Kdybych to tak věděla, synku. Kdybych to věděla.“

Následující ráno

Budík z rádia začal hrát přesně v sedm hodin a jedenáct minut, jako každý den. Měl jsem naladěný pořad *Ranní zoo*. Jeho moderátoři – Frankie a Danger Boy – mluvili o lidech trpících bananofobií, čili intenzivním strachem z banánů.

Lehce jsem se dotkl oka. Opuchlina se trochu zmenšila, ale pořád to dost bolelo. Což by ještě nebylo to nejhorší. Bolelo mě u srdce, protože jsem mámu zradil. Měl jsem strach, že se budeme muset znovu stěhovat. Už zase. A představa, že budu muset zase někde začínat úplně od nuly, mě upřímně děsila. A už vůbec jsem si neuměl představit, jak těžké to asi musí být pro ni. Šel jsem do koupelny a podíval se do zrcadla. *Vypadáš dost uboze*, pomyslel jsem si. Dal jsem si sprchu, oblékl jsem se a šel jsem do kuchyně.

Máma stála vedle lednice a na sobě měla oranžový pracovní oděv. Pracovala jako pokladní v místním Smithově Food Martu. Teď připravovala k snídani vafle s jahodovou marmeládou a se šlehačkou. Měl jsem radost. Nejenom proto, že mám vafle děsně rád, ale taky to znamenalo, že se na mě nezlobí.

„Tak co tvoje oko?“ zeptala se.

„V pohodě.“

„Ukaž, podívám se.“ Došel jsem až k ní a ona se naklonila, aby si ho mohla pořádně prohlédnout. „Celkem hezky hraje barvami,“ řekla a vytáhla z trouby vafli. „Udělala jsem ti vafle.“

„Děkuju.“

Sedl jsem si ke stolu a máma mi přinesla talíř. „Dal by sis pomerančový džus, nebo raději mléko?“

„A mohl bych dostat čokoládové mléko?“

„To víš, že ano.“ Máma se vrátila k lince, nalila sklenici mléka, pak ze skříňky vytáhla čokoládový prášek a trochu odsypala do sklenice. Pokojem se rozlehl zvuk lžičky narážející na sklo. Přinesla mi mléko ke stolu a posadila se vedle mě.

„Takže ti kluci, kteří tě včera zbili...“

„Jack a jeho kamarádi.“

„Neměla bych zavolat jejich rodičům?“

„Myslím, že Jack rodiče nemá. Tipoval bych, že pochází z jikry.“

Máma se uculila. „A co ti další dva?“

„Ti se vynořili z kanálu.“

„A pomohlo by, kdybych zavolala rodičům těch kanálových stvoření?“

Ukrojl jsem si kus vafle a začal ji přezvykovat. „Ne. Jenom by to všem-no ještě zhoršilo. Navíc si myslím, že už si ke mně nikdy nic nedovolí.“

„Myslíš si, že někomu prozradíš, co se stalo?“

„Stejně by jim to nikdo nevěřil.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Máma se na mě podívala přes stůl. „Tak jaké jsou vafle?“

„Moc dobré, díky.“ Dal jsem si do pusy další sousto.

„Nemáš zač.“ Z mámina hlasu byly slyšet upřímné obavy, které nedokázala skrýt. „A viděl ještě někdo, co se stalo?“

„Jedna holka.“

„Jaká holka?“

„Chodí se mnou na některé hodiny. Ještě předtím, než se to stalo, jim říkala, ať mě nechají na pokoji.“

Když jsem uviděl obavy, které měla vepsané ve tváři, stáhl se mi žaludek. „Řekla bych, že nebudeme zbytečně stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko,“ řekla a dala mi pusu na čelo. „Měla bych jít. Nechceš odvézt do školy?“

„Ne, to je v pohodě.“

A v tu chvíli někdo zaklepal a máma šla otevřít. Za dveřmi stál Ostin. „Dobrý den, paní Veyová.“

„Dobré ráno, Ostine. Dneska ti to vážně moc sluší.“

Ostin se celý zapýřil. Tvrdil o mojí mámě, že je „kočka,“ což mě přivádělo k šílenství. Ostinovi bylo patnáct a začal šilet po holkách, což bylo docela nešťastné, protože byl malý, obtloustlý a navíc šprt. To všechny holky v našem věku spolehlivě odradilo. Nepochybuju o tom, že jednoho dne se z něho stane výkonný ředitel nějaké společnosti typu Fortune 500, bude jezdit ve Ferrari a holky se budou předhánět, aby s ním mohly být. Ale zatím se to říct nedalo.

„Děkuju, paní Veyová,“ odpověděl. „Je Michael hotový?“

„Za chvíli bude. Pojď dál.“

Ostin vešel dovnitř. Batoh, který táhl na zádech, vypadal větší než on.

„Čau, Ostine,“ zavola jsem na něj.

Podíval se na monokl, který se mi rýsoval pod okem. „Co se ti stalo, kámo?“

„Přepadl mě Jack se svými kumpány.“

Ostin vytřeštil oči. „A stáhli ti je?“

„Zkusili to.“

„Střední škola,“ povzddechla si máma. „I kdybyste mi dali milion, už bych se tam nevrátila,“ dodala a popadla klíče a peněženku. „Tak jo. Mějte se oba fajn. A držte se dál od průšvihů.“

„Díky, paní Veyová.“

„Měj se, mami.“

Máma se zastavila ve dveřích. „Jo a Michaeli, dneska budeme dělat inventuru skladu, takže přijdu později. Tipuju, že dorazím tak kolem osmé. Tak si udělej makaróny se sýrem.“

„Jasně, žádný problém.“

„Určitě nechcete svézt?“

Ostin už se chystal něco říct, ale předběhl jsem ho. „Ne, to je v pohodě, dík,“ řekl jsem.

„Tak fajn. Zatím se mějte.“ A máma odešla.

„Tvoje máma je vážně sexy,“ řekl Ostin a přisedl si ke stolu.

„Sklapni, kámo. Je to moje máma.“

Ukázal na můj obličej. „Tak co se včera stalo?“

„Jack si myslel, že jsem ho napráskal panu Dallstromovi. Takže si na mě po škole počkali.“

„Wade,“ pronesl Ostin hořce. „Měl jsi ho prostě ‚odprásknout‘.“

Zacpal jsem mu pusou. „Mlč. Dobře víš, že o tom vlastně nevíš.“

„Jo, já vím. Promiň.“ Ostin se otočil ke dveřím. „Ale už je stejně pryč,“ dodal a rozzářil se. „Hele, přinesl jsem ten multimetr od strejdy, takže tě můžeme změřit.“ Ostin dostal nápad, že by bylo dobré zjistit, kolik voltů dokáže vyprodukovat. Přiznám se, že jsem byl taky docela zvědavý.

„Super.“

„Vážně, kámo, fakt vůbec nechápu, proč tuhle svoji superschopnost skrýváš. Je to stejné, jako kdybys měl závodní auto, ale nechával ho stát v garáži a nikdy s ním nevyjel ven. K čemu by ti pak bylo? Mohl bys být nejsilnější z celé školy, a místo toho se necháváš mlátit.“

„Jedno je jisté: Jack ani ti jeho kámoši už nás otravovat nebudou.“

Ostin se na mě překvapeně podíval. „Takže jsi to udělal?“

„Jo.“

„Tak to je hustý! Ty jo, přál bych si být u toho a vidět, jak na ně sesíláš spravedlivý trest.“

Snědl jsem další kus vafle. „Kdybys tam byl, měl bys modráka stejně jako já. Pokud by z tebe Wade dřív nestáhl kalhoty.“

Při té představě se Ostin okamžitě zakabonil. „A máma ví, žeš to udělal?“

„No jo.“

„A vyšilovala moc?“

„Trochu jo, ale vlastně byla v pohodě. Má strach, že by se o tom mohl někdo dozvědět, ale taky nechce, aby mě zase zmlátili. Navíc si začali a já jsem jim to jenom vrátil a dorazil je.“

„Když už mluvíme o dorážení, budeš ještě ty vafle?“

„Další jsou na lince.“

„Bezva. Máma mi udělala k snídani ovesnou kaši.“

„Ovesnou kaši? Jak to chutná?“

„Je to jako ten nejhorší trest. A chutná to jako lepidlo na tapety, no fakt, brácho. Pokud se nepletu, krmí tím vězně v gulazích na Sibíři.“

„A proč ti ji máma dělá?“

„Protože když byla malá, taky ji jedla. Zato vafle tvojí mámy... řeknu ti, kámo, to je jiné kafe. Jediné, co je lepší než to, jak vypadá, jsou ty její vafle.“

„Okamžitě toho nech, Ostine.“

Ostin zavrtěl hlavou. „Narodil jsem se do špatné rodiny.“ Hodil si na talíř dvě vafle a přinesl si je ke stolu, kde je přelil úplnou záplavou javorového sirupu. „A viděl tě přitom někdo?“

„Taylor.“

„Taylor Ridleyová? Jako ta roztleskávačka?“

„Přesně ta.“

„A co udělala?“

„Jenom na mě zírala.“

„No páni. Kéž bych u toho byl.“ A Ostin si ukousl obří sousto z jedné vafle a sirup mu stékal po bradě. „Učil ses na test z biologie?“

„Trochu. Jenom když jsem byl po škole. A co ty?“

„Já to nepotřebuju. Mám to všechno tady,“ dodal a poklepal si na čelo. Ostin měl celkový průměr jedna celá, a to jenom proto, že lepší průměr se získat nedal. Kdyby měl tělo stejně dokonalé jako mozek, byl by z něho král vesmíru. „A dneska budeš zase po škole?“

„Po škole budu další čtyři týdny, pokud teda nepřijdeš na nějaký způsob, jak mě toho trestu zbavit.“

„Možná bys to měl použít i na pana Dallstroma.“

„Leda ve snu.“

A v tu chvíli se otevřely dveře a v nich se objevila máma. „Mohl bys mi s něčím pomoci, Michaeli?“

„No jasně. Co se děje?“

„Pojď se mnou ven, prosím tě.“

„Potřebujete s něčím pomoci, paní Veyová?“ zeptal se dychtivě Ostin.

„Ty zůstaň tady, Ostine. Potřebovala bych si s Michaelem na chvíli promluvit. O samotě.“

Ostin se zamračil. Zvedl jsem se, vyšel jsem ven a zavřel za sebou dveře. „Co se děje?“

„Nechala jsem v autě přes noc svítit světla, takže baterie je vybitá. Mohl bys mi pomoci nastartovat?“

„No jasně.“

Vyšel jsem s ní ven z domu až na parkoviště k našemu autu, deset let staré toyotě corolla. Máma se obezřetně rozhlédla kolem, aby se ujistila, že

tu kromě nás nikdo není, nastoupila dovnitř a otevřela kapotu. Zvedl jsem ji až úplně nahoru a vzal jsem do ruky koncovky baterie. „Můžeš,“ pobídl jsem mámu.

Startér motoru se zahříval, dokud jsem pulzoval (tak říkám tomu, co dělám, pulzovat nebo probíjet) a pak motor naskočil a já pustil baterii. Máma chvíli túrovala a potom vystrčila hlavu z okýnka. „Díky, zlato.“

Zaklapl jsem kapotu. „Maličkost.“

„Přeju ti hezký den.“

Vyjela z parkoviště a já jsem se vrátil dovnitř. Ostin seděl u stolu a dojídal vafle.

„Co to mělo být?“ zeptal se s plnou pusou.

„Mámě se v autě vybila baterie.“

„A tys jí pomáhal nastartovat?“

„No jo.“

„Tak to je fakt hustý.“

„Aspoň je ta moje elektřina k něčemu dobrá.“

„Docela spolehlivě funguje i jako repelent na Jacka,“ pronesl Ostin pobaveně.

Podíval jsem se na něho a sraštil jsem čelo. „Přestaň se cpát, jinak přijdeme pozdě.“

Ostin si do pusy natlačil ještě dvě sousta vafle a vstal od stolu. Hodili jsme si batohy na ramena a vydali jsme se do školy, která byla pět bloků odsud.

Meridiánská střední byla už čtvrtá škola, do které jsem chodil od té doby, co jsme se před pěti lety přistěhovali do Idaha. Když jsem šel první den do školy, popřála mi máma: „Nedostaň se do potíží – a snaž se nikomu neublížit.“ Jsem si jistý, že každému, kdo nezná moje tajemství, by to muselo připadat legrační. Tím chci říct, že jsem menší než většina ostatních studentů, holky nevyjímaje, a nikdy jsem si žádné potíže nezačínal – jenomže jsem byl prťavý a vypadal jsem jako snadná kořist.

Když jsem chodil do šesté třídy na Churchillské základce, banda rváčů mi nacpala obličej do odpadkového koše a vyválela mě s ním po celé jídelně. Ten den bylo kuře na kari, takže jsem byl celý od žluté omáčky a měl

jsem na sobě nalepené kousky mrkve a hrášku. Trvalo to pět minut, než jsem ztratil nervy a „spustil“ jsem, jak tomu říkává máma.

Tenkrát jsem to ještě nedokázal ovládat tak dobře jako teď a jednoho z těch kluků museli odvézt do nemocnice. Vedení školy se mohlo zbláznit. Učitelé i ředitel se mě pořád dokolečka vyptávali a školní strážník mi prohlídal všechny věci. Byli přesvědčení o tom, že jsem u sebe měl nějakou zbraň, paralyzér nebo něco na ten způsob. Prohledali mi i kabát, kapsy kalhot, a nakonec dokonce i ten odpadkový koš, ve kterém jsem měl ještě chvíli předtím hlavu, ale nic nenašli. Pochopitelně, že ne. Uzavřeli vyšetřování s tím, že se ti kluci museli dotknout nějakého uvolněného elektrického drátu. Nikdo z těch rváčů neměl problémy kvůli tomu, že mě šikanovali, a na všechno se celkem brzo zapomnělo. Jenomže o několik měsíců později jsme se s mámou znovu přestěhovali.

Příběh roztleskávačky

Jestli jste někdy měli pěkně tmavý monokl pod okem, asi tušíte, jaký jsem měl den. Všichni na mě zírali, jako bych byl nějaká stvůra. Před koncem vyučování už jsem chodil se skloněnou hlavou a tvář jsem si částečně kryl výtiskem školního časopisu s názvem *Meridiánské výkřiky*. Ale nebyl to zase úplně ten nejhorší den. Ani jednou jsem nepotkal pana Dallstroma a po Jackovi a jeho partě nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Nejspíš jsem je vylekal dost na to, aby se tady několik dní neukázali, napadlo mě.

Když jsem přišel na biologii, dnešní poslední hodinu, všiml jsem si, jak na mě zírá Taylor Ridleyová. Dělal jsem, že to nevidím a posadil jsem se do lavice.

„Hej,“ zavolala na mě. „Jsi v pořádku?“

Ani jsem se na ni nepodíval. Moje tiky se probouzely k životu – ostatně jako vždycky.

Naklonila se ke mně. „Michaeli.“

Neměl jsem tušení, že ví, jak se jmenuju.

Naštěstí v tu chvíli zazvonilo a pan Poulsen začal procházet uličkami a rozdávat nám zadání testu.

„Takže informace pro všechny: dnešní test bude tvořit pětinu vašeho závěrečného hodnocení, proto se to nesazte úspěchat. Vyžaduju naprosté ticho, což znamená, že neuslyším ani slovo. Jaký je trest za podvádění, víte, čili to nebudu rozmazávat: ten, kdo bude podvádět, dostává automaticky F a čeká ho dost nepříjemná návštěva v kanceláři pana Dallstroma.“ (A může být i nějaká jiná? napadlo mě.) Pan Poulsen došel dopředu

a postavil se před tabuli. „Až budete hotoví, test mi přinesete, vrátíte se zpátky na místo a budete sedět tiše jako myšky až do konce hodiny.“

Viděl jsem, jak se Ostin přede mnou zavrtěl. Cítil se jako prase v žitě. Ostin totiž miluje testy. Někdy si je jen tak pro zábavu stahuje z internetu a vyplňuje je. Bylo jasné, že je s ním něco v nepořádku. Vytáhl jsem propisku a začal jsem.

1. Která z následujících definic nejlépe vystihuje chromatidu?
 - a. Protein/DNA komplex vytvářející chromozom
 - b. Molekula DNA se specifickými proteiny, která je v eukaryotě zodpovědná za uskládění a přenos genetické informace
 - c. Pět druhů proteinů, které vytvářejí komplex s eukaryotickou DNA
 - d. Každý pár identických molekul DNA vzniklých po replikaci DNA spojených v místě zvaném centomera.

Dé, říkal jsem si. Dé? Nebude to spíš A? Přemítal jsem nad tím, kterou odpověď zvolit, když mi na lavici přistál poskládaný papírek. Rozložil jsem ho.

Jak jsi to udělal?

Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych zjistil, kdo ho hodil, a uviděl jsem, že na mě upřeně hledí Taylor.

Odepsal jsem jí.

Jak jsem udělal co?

Podíval jsem se, co dělá Poulsen. Seděl za katedrou a četl si v nějaké knize. Hodil jsem jí papírek zpátky. Během několika vteřin mi zase přistál na stole.

Ty víš co. Viděla jsem to. Něco jsi těm klukům udělal.

Poslal jsem jí další odpověď.

Nic jsem neudělal.

Taylor odepsala.

Můžeš mi věřit.

Zrovna jsem psal něco odmítavého, když jsem uslyšel, jak si pan Poulsen odkašlal. Zvedl jsem hlavu a zjistil jsem, že stojí u naší řady a dívá se přímo na mě.

„Pane Veyi. Ten papírek, který máte v ruce, jistě nemá nic společného s právě psaným testem, že ne?“

Polkl jsem. „Ne, pane.“

„V tom případě jste si vybral ten nejnevhodnější čas na to, abyste se se slečnou Ridleyovou podělil o své city.“

Všichni se rozesmáli a já zrudl. Poulsen se vydal ke mně. Mrkal jsem jako blázen. „Myslím si, že pokud jde o pravidla testu, vyjádřil jsem se dost jasně. Podejte mi ten lístek.“ Podíval jsem se na papírek. Nemohl jsem mu ho přece dát. Kdyby ho přečetl nahlas, všichni by se to dozvěděli.

„Počkejte,“ ozvala se Taylor. „On nic neudělal. To já jsem mu napsala první.“

Pan Poulsen se podíval na Taylor a z přísného autoritáře se rázem změnil v přátelského vychovatele. Mám dojem, že i jemu se Taylor líbila. „Co jste říkala, slečno Ridleyová?“

„Že to já jsem napsala Michaelovi, ne on mně.“

Pan Poulsen na ni chvíli jen nevěřicně zíral. Byla to přece příkladná studentka, která by se k něčemu takovému nikdy nesnížila. A potom, jak se na ni tak koukal, udělala Taylor tu nejzvláštnější věc. Sebejistě se na pana Poulsena usmála, naklonila hlavu mírně na stranu a lehounce přimhouřila oči. A najednou vypadal náš učitel zmateně. Tvářil se jako někdo, koho právě probudili z kratinkého mikrosnánku. Několikrát mrkl, pak se znovu podíval na Taylor a usmál se. „Promiňte, o čem jsem to před chvílí mluvil?“

„Říkal jste, že nám do konce testu zbývá čtyřicet minut,“ odpověděla Taylor.

Poulsen se poškrábal na čele. „No ano. Děkuju, Taylor.“ Pak se otočil i na všechny ostatní. „Dobře si to zapamatujte. Máte ještě čtyřicet minut.“ A potom se vrátil za katedru. Celá třída úplně konsternovaně zírala z jednoho na druhého. Taky jsem nemohl uvěřit tomu, co se právě stalo. Znovu jsem se podíval na Taylor.

„Můžeš mi věřit,“ naznačila neslyšně.

Test mi zabral celý zbytek hodiny. Teda, popravdě řečeno, když vypršel čas, zbývaly mi ještě tři otázky, takže jsem u každé náhodně zakroužkoval nějakou odpověď. Ostin byl s celým testem hotový ani ne za patnáct minut. Jakmile dopsal, zvedl se, šel vyplněný test zanešt panu Poulsenovi

a vůbec si přitom neuvědomoval, že ho všichni spolužáci vraždí pohledem. A pak po celý zbytek hodiny nenápadně ujídal sýrové křupky, které měl v batohu.

Když zazvonilo, vyšli jsme s Ostinem ze třídy a vydali se ke skříňkám.

„Kámo, tohle byla brnkačka,“ řekl Ostin. „Už se nemůžu dočkat, až dostaneme další test.“

„Ty seš fakt vadnej,“ odvětil jsem.

Najednou mě za paži popadla Taylor. „Musíme si promluvit, Michaeli.“

„Ne, nemusíme,“ odmítl jsem, pokračoval jsem v chůzi a nechal jsem ji tam jenom tak stát.

Ostin se na mě díval dost obdivně. „Brácho, právě jsi odmítl Taylor. Taylor Ridleyovou.“

Podíval jsem se na něho. „No a?“

Usmál se. „To bylo hustý.“

Taylor mě předběhla a postavila se mi do cesty. Nejdřív se ale obrátila na Ostina. „Můžeš nás na chvíli omluvit, prosím tě?“

„No Jasně,“ na to Ostin, zjevně v sedmém nebi z toho, že na něho Taylor vůbec promluvila.

Taylor počkala, až od nás bude Ostin několik kroků, a potom řekla: „Prosím.“

„Nemůžu,“ odvětil jsem.

„Musím to vědět,“ nedala se Taylor. „Opravdu to potřebuju vědět.“

Jenom jsem se na ni díval. „Co jsi to udělala s Poulsenem?“

„Vůbec netuším, o čem to mluvíš,“ odpověděla, jako by věrně napodobovala výmluvy, kterými jsem ji odbýval při testu.

„*Něco* jsi udělala,“ tvrdil jsem dál. „Viděl jsem to.“

„Vážně? Jenže ty taky.“

„Ale já ti to nemůžu říct.“

„Michaeli, prosím tě. Je to důležité.“ Taylor se tvářila zoufale. „Úpěnlivě tě o to prosím.“

„Kámo, ona tě prosí. Úpěnlivě,“ ozval se Ostin, který v tu chvíli zapomněl, že by nás neměl poslouchat, nebo měl aspoň předstírat, že nic neslyší.

Taylor se znovu obrátila přímo na něj. „Dovolil bys laskavě?“ pronesla přísně.

A Ostin pod silou jejího příkrého pohledu úplně zvadl. „Pardon.“ A tentokrát odešel až na druhou stranu chodby.

Chvilí jsem se na ni mlčky díval a nakonec jsem řekl: „Když ti to řeknu, můžou mě zabít.“

„Nikdo se nic nedozví. Přísahám.“ A Taylor zvedla dva prsty jako při přísaze. „Na mou duši.“

Podíval jsem se na Ostina, který dál předstíral, že vůbec nic neslyší. Zavrtil hlavou.

Taylor se podívala stejným směrem, pak se otočila na mě a povzdechla si. „Michaeli, *opravdu* to potřebuju vědět. Přísahám, že to nikdy nikomu neřeknu.“ Pak se ke mně naklonila blíž. „A na oplátku ti prozradím *svoje* tajemství.“ A pak tam jen tak stála a dívala se na mě stejným pohledem, jakým Ostin zírá na koblihy s džemem. Položila mi ruku na paži. „Prosím tě, Michaeli. Je to daleko důležitější, než si dokážeš představit.“

Tvářila se hrozně zoufale a já jsem vůbec nevěděl, co mám dělat. Nakonec jsem ze sebe vypravil: „Tady bych ti to stejně říct nemohl.“

„Můžeme jít ke mně,“ navrhla okamžitě. „Bydlím tady na konci ulice. A nikdo není doma.“

Ostin na mě zíral v nehraném úžasu. Jako bych slyšel, co si myslí. *Ty vole, kámo, Taylor Ridleyová tě právě pozvala k sobě domů!*

„Nemůžu,“ odmítl jsem. „Musím zůstat po škole.“

„To nevadí. Já na tebe počkám,“ navrhla dychtivě.

„To nemáš roztleskávání nebo tak něco?“

„Jenom v pondělí a ve středu. A v pátek, když se hraje.“ Zahleděla se mi hluboko do očí. „Prosím tě.“

Říct ne holce, kterou už dávno tajně milujete, je sakra těžké, zvlášť když takhle žadoní. A navíc mi docházely výmluvy. Zhluboka jsem se nadechl a přiznal porážku. „Kde se chceš potkat?“

Taylor se usmála. „Prostě půjdu s tebou.“

„Chceš být se mnou po škole?“

„Mám za to, že mi v tom nebudou bránit. Co myslíš ty?“

„To nevím. Obávám se, že se k nim ještě nikdy nesnažil vpašovat nikdo, kdo po škole být neměl. Bude to zhruba stejné, jako by ses chtěla vloupat do vězení.“

Taylor se usmála. „Tak to zkusíme a uvidíme.“

„Hej vy dva,“ zakřičel Ostin, který se k nám mezitím nenápadně, krůček po krůčku sunul zpátky. „A co já?“

Taylor se na něho podívala. „Co co ty?“

„Jsem Michaelův nejlepší kámoš. Ostin,“ řekl a nadšeně k ní natáhl ruku. Taylor si ho jenom mlčky prohlížela.

„Je to můj kámoš,“ podpořil jsem Ostina.

„A co bys rád?“ zeptala se Taylor.

„Chci jít s vámi.“

„Můžeme mu věřit,“ přimluvil jsem se za něj znovu.

Taylor si ho znovu prohlédla a pak se obrátila na mě. „Promiň, ale já ne.“

Podíval jsem se na Ostina a pokrčil jsem rameny. „Promiň, brácho.“

Zamračil se. „No tak fajn. Uvidíme se později.“

Ostin odcházel a Taylor mě popohnala: „Tak už pojď, ty jeden delikvente.“

Prošli jsme společně chodbou, což bylo něco, co by se podle mě normálně nestalo ani za milion let. Napadlo mě, jestli se Taylor nebojí, že ji se mnou někdo uvidí – že by se třeba její koeficient popularity mohl snížit o jeden dva stupínky nebo tak něco (nevěděl jsem přesně, jak tohle funguje), ale tvářila se, že je jí to jedno. Než jsme došli od mé skříňky do jídelny, musela říct snad stokrát „ahoj“, zato já si připadal úplně neviditelný. Ostatně jako vždycky.

Když jsme vstoupili do jídelny, slečna Johnsonová se na Taylor tázavě podívala. Taylor patřila mezi miláčky všech učitelů na škole: dokonalá studentka, která nikdy nezapomněla na žádný domácí úkol, neustále se hlásila a za žádných okolností by se nedostala do průšvihů. Jednou jsem slyšel jednoho z učitelů říkat: „Kéž bych učil třídu plnou takových Taylor.“

„Potřebujete něco, Taylor?“ zeptala se slečna Johnsonová.

„Ne, slečno Johnsonová. Zůstanu po škole.“

„To mě překvapuje,“ poznamenala slečna Johnsonová a podívala se na seznam potrestaných studentů. „Protože vás tady nemám.“

„Já vím. Taky jsem nic neudělala. Jenom čekám tady na kamaráda Michaela.“

Slečna Johnsonová přikývla. „To je od tebe moc hezké, že chceš podpořit kamaráda, ale trest není žádná flákárna.“

Taylor se na ni jen podívala těma svýma obrovskýma hnědýma očima. „Prosím, slečno Johnsonová. Domnívám se, že bych mu mohla pomoci pochopit, jak se ve škole lépe chovat.“

Otočil jsem se na slečnu Johnsonovou. Usmívala se.

„Tak dobře. Pokud mu chcete opravdu pomoci, nic proti tomu nemám. Ale nemůžete sedět spolu. Tady se nemluví.“

Taylor se taky usmála. „To je v pořádku, slečno Johnsonová. Mám spoustu domácích úkolů, které musím napsat,“ dodala, mávla na mě a pak si přisadila: „A hleď se chovat slušně.“ Potom si sedla ke stolu slečny Johnsonové a usmála se na mě.

Jsem si docela jistý, že Taylor byla ta nejšťastnější osoba, která kdy zůstala po škole. A abych byl upřímný, ani mně už to tolik nevadilo. Nemohl jsem uvěřit, že sem ta nejhezčí holka z celé školy šla dobrovolně a navíc čeká na mě. V jídelně nás bylo asi desetkrát víc než včera, což znamenalo, že se buď vzedmula náhlá vlna nepřístojného chování v řadách studentstva, nebo měl pan Dallstrom špatný den. Chtěl jsem si sednout na konec dlouhého stolu, který stál hned u zdi, když se ozvalo: „Tam ne, tupohlave.“

Zvedl jsem oči. Ke stolu přicházel Cody Applebaum, deváták, který měl dobrých sto osmdesát centimetrů a pohrdavě se ušklíbal. „Tady sedím já.“

Neměl jsem tušení, co je to tupohlav. „Když to říkáš,“ řekl jsem, přešel jsem na druhou stranu stolu a posadil se. Otevřel jsem si učebnici algebry, vytáhl pracovní list a začal jsem dělat domácí úkol. Zhruba po pěti minutách mi něco přistálo na hlavě. Docela tvrdě mě to praštilo. Podíval jsem se na Codyho. Řehtal se a dlaň měl plnou kuliček.

„Dej si pohov,“ řekl jsem a třel si místo, kam mě kulička praštila.

„Dej si pohov,“ zopakoval výsměšně. „Padavko. Honem si utíkej postěžovat mamince.“

Někdy mám pocit, jako bych na sobě nosil ceduli s nápisem VOZTE SE PO MNĚ.

Vrátil jsem se zpátky k počítání. O několik vteřin později mi na hlavě přistála další kulička. Znovu jsem vzhlédl. Cody se houpal na zadních

nohách židle a zády se opíral o zeď. Zvedl pěst do vzduchu a vycenil zuby. Vypadal jako rozzuřený pavián.

„Nech toho,“ řekl jsem.

„Tak mě přinuť.“

Znovu jsem se ponořil do příkladu a snažil se dál studovat. Netrvalo to ani minutu – další kulička. Přímo na hlavu. Když jsem se po Codym podíval, všiml jsem si kovového obložení obíhajícího zeď, o kterou se opíral.

Vlastně ani nevím, proč jsem to udělal. Možná ve mně dál přetrvával ten báječný pocit, že jsem konečně dal Jackovi co proto, možná to způsobil nesnesitelný úsměšek v Applebaumově obličejí, a možná jsem se prostě předváděl před Taylor. Nakonec je jedno, jaký důvod to mělo. Prostě jsem se pomalu natáhl dozadu, dotkl jsem se kovového obložení za sebou a zapulzoval jsem. Cody hlasitě zaječel a spadl ze židle. Hlavou se praštil nejdřív o zeď a pak i o zem. Když se slečna Johnsonová postavila, aby zjistila, co se stalo, válel se Cody po podlaze a držel si hlavu.

„Cody! Přestaň dělat rámus.“

Cody se na ni ze země podíval. „Ale mě něco koplo.“

„No to určitě, Cody. Sama jsem viděla, jak se houpeš na židli,“ opáčila slečna Johnsonová. „Ještě jedno podobné vyrušení a budeš po škole o dva dny déle.“

Cody se vyškrábal zpátky na nohy a zase si sedl. „Promiňte, slečno Johnsonová.“

Podíval jsem se, co dělá Taylor. Dívala se přímo na mě a kroutila hlavou. Pokrčil jsem rameny.

Slečna Johnsonová nás i dneska propustila dřív. Cestou ven z jídelny na ni Taylor zavolala: „Bylo moc příjemné trávit s vámi čas, slečno Johnsonová.“

„Nápodobně, Taylor.“ Pak se slečna Johnsonová podívala na mě. „Jenom doufám, že se ti tím svým chováním podaří nakazit i některé další studenty.“

„To taky doufám,“ na to Taylor.

Když jsme vyšli z jídelny, Taylor se rozesmála. „Drž se mě, Veyi. Možná se trocha toho mého chování přenesení i na tebe.“

„Ti dík,“ reagoval jsem sarkasticky. Popravdě jsem byl celý blažený, že se jí můžu držet, ale z úplně jiného důvodu.

Procházeli jsme chodbou, když Taylor promluvila: „Cos to udělal Codymu?“

„Nic,“ odpověděl jsem.

„A bylo to stejné ‚nic‘, jaké jsi použil i na Jacka a ten jeho gang?“

Uculil jsem se. „Možná.“

„Ať už je to cokoli, neměl bys to předvádět takhle na veřejnosti.“

„Co ty o tom víš. Navíc Cody si začal.“

„To je jedno,“ namítla Taylor.

Otočil jsem se k ní. „Ale mně to není jedno. Už mám dost toho, jak si mě každý pořád dobírá a šikanuje mě a já se nebráním.“ Podržel jsem jí dveře. Vyšli jsme ven ze školy.

„Já vím. Ale jestli to budeš dělat dál, nakonec na to někdo přijde. Všimnou si toho.“

„Možná jo, možná ne.“

Procházeli jsme na druhou stranu školního dvora. „Kde bydlíš?“ zeptal jsem se.

„Projdeme branou. Je to jen o dva domy vedle. Tak mi konečně řekni něco o tom dni, kdy tě obtěžoval Jack.“

„Nejdřív mi musíš říct, cos to provedla s Poulsenem.“

Taylor přikývla. „Tak dobře. Řeknu ti to, až přijdeme k nám.“

Taylor bydlela v nízkém, světle hnědém domku s růžovými plameňáky na předzahrádce a malým hájkem na straně. Vytáhla z kapsy klíč a odemkla.

„Nikdo není doma,“ ujistila mě, vstoupila dovnitř a já jsem šel za ní. Domek byl hezký a čistě uklizený. Byl větší než náš byt, ale zase ne o moc. Nad krbem v obýváku visela fotografie celé rodiny zasazená v hnědém dřevěném rámu. Taylor měla dva starší bratry a všichni v její rodině měli světlé vlasy a modré oči. Všichni až na ni.

„A kde jsou ostatní?“

„Naši jsou v práci, bráchové na vysoké. Většinou je vídám jenom o víkend.“

„A kde vaši pracují?“

„Máma dělá v cestovce, která organizuje hlavně vzdělávací pobyty pro středoškolské studenty. A táta je policajt.“ Taylor rozsvítila a zavedla mě do kuchyně. „Nedáš si džus? Nebo něco jiného?“

„Ne, nic, díky.“

„Tak se posaď.“

Sedl jsem si k baru a Taylor zkoumala ledničku. Zakryl jsem si pravé oko rukou. Mrkalo totiž jako pominuté.

„A co trochu citronády?“ zeptala se.

„Tak jo, rád.“

Nalila nám oběma sklenici a sedla si vedle mě. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„No jasně.“

„Proč pořád takhle mrkáš?“

Zčervenal jsem. „Mám Tourettův syndrom.“

„Tourettův syndrom? Jako ti lidi, kteří bezdůvodně pokřikují různé nádvky?“

„Jo, to je taky turet, ale já tohle nedělám. Zato dělám spoustu jiných věcí.“

„Třeba že často mrkáš?“

„Jo, často mrkám. Taky někdy vydávám hltavé zvuky. A často se různě ksichtím.“

„Ale proč?“

Pokrčil jsem rameny. „Nikdo vlastně přesně neví, proč. Tourettův syndrom je neurologické onemocnění, což znamená, že může postihnout kteroukoli část mého těla.“

„A bolí to?“

„Někdy.“

Taylor se zamyslela. „A neví ti, že se tě na to ptám? Nechci tě tím uvádět do rozpaků. Jenom mě napadlo, že bych to měla vědět, když teď budeme kamarádi.“

Tím, co řekla, mi udělala ohromnou radost. *Když teď budeme kamarádi...* „Ne, to je v pohodě.“

Taylor se zvedla od stolu. „Pojďme do obýváku. Pít si můžeš vzít s sebou.“ Přešli jsme do vedlejšího pokoje a posadili se vedle sebe na pohovku. Napil jsem se trochu limonády a zašklebil jsem se. „Ježiši, to je kyselé.“

„Tak to ji musela dělat máma. Od ní je vždycky pěkně kyselé.“ Taylor se taky napila. „No jasně: mámina limča.“

Odložil jsem sklenici na stůl.

„Takže,“ začala Taylor a propletla si prsty na rukou, „teď už mi řekneš, co jsi těm klukům provedl?“

„Slíbilas, že mi prozradíš svoje tajemství jako první.“

Taylor se nejspíše usmála. „Vím, co jsem slíbila, jenže...“ A pak se na mě podívala těma svýma hnědýma očima. „Prosím tě. Slibuju ti, že ti to pak taky řeknu. Jenom bude jednodušší, když začneš ty.“

Nevím, co to na Taylor bylo, ale něco mi říkalo, že jí můžu věřit. „Tak fajn,“ souhlasil jsem. „Cos viděla?“

„Slyšela jsem hlasitě ‚prásk‘. A potom jsem viděla, jak se Jack i jeho kámoši válejí po zemi, jako by dostali ránu proudem.“

Pokýval jsem hlavou. „Což je v podstatě přesně to, k čemu tam došlo.“

„Ale jak jsi je zasáhl?“

Přemítal jsem, kolik jí toho chci prozradit, když Taylor dodala: „Táta má paralyzér a airsoftovou pistoli. Naučil mě, jak s nimi zacházet.“

Musel jsem mámě slíbit, že o elektřině, kterou v sobě mám, nikdy nikomu neřeknu. Nějak jsme ale zapomněli probrat případ, kdy už to ten druhý bude vědět. Nebo si bude myslet, že něco tuší. „Když já nevím, jestli ti to můžu říct.“

Taylor se ke mně naklonila a dotkla se mé ruky. „Já tomu rozumím, Michaeli. Ani nevíš, jak. Ještě jsem nikdy nikomu neprozradila svoje tajemství. Ale už mě unavuje nechávat si ho pořád jenom pro sebe. Tebe ne?“ zeptala se, oči plné upřímného přesvědčení.

Pomalů jsem přikyvl. Ostin byl jediný na světě, komu jsem o tom řekl, a když jsem to udělal, byla to vážně obrovská úleva – jako kdyby mi z ramenou spadlo tak sto tun kamení. Pomalu jsem vydechl. „Víš, jak si lidé třou holé nohy o koberec, vytvoří se elektrický náboj, a když se pak někdo dotkne, kopne ho to?“

„Statická elektřina, no jasně,“ odvětila Taylor.

„Přesně tak. No, a když jsem byl malý a někoho jsem se dotkl, tak ho to přesně takhle koplo. Jenomže já jsem nepotřeboval stát na koberci. Mohl jsem být kdekoliv jinde a nemusel jsem o nic třít nohama. A navíc to moje kopnutí bylo daleko silnější. Někteří zaječeli, když jsem se jich dotkl. Nakonec se to zhoršilo natolik, že mě máma nutila nosit gumové rukavice.“

A jak jsem stárl, byly výboje pořád silnější. Takže to, co jsem udělal těm klukům, nebylo nic v porovnání s tím, co dokážu.“

Taylor odložila sklenici s pitím. „Takže to dokážeš ovládat?“

„Většinou. Ale někdy je to dost těžké.“

„A jaké to je, když vyšeš takový elektrický výboj?“

„Myslíš pro mě, nebo pro ně?“

Taylor se uculila. „Pro tebe. Umím si představit, jak asi bylo jim.“

„Vlastně je to jako kýchnutí. Nejdřív to narůstá a pak to bouchne.“

„A můžeš to udělat víckrát po sobě?“

„Jo, to můžu. Ale když to udělám párkrát za sebou, mám pocit, jako by mi docházela energie. Pak trvá několik minut, než se zase doplní.“

„A abys do někoho mohl pustit výboj, musíš se ho dotknout?“

„Ano. Nebo se ten člověk musí dotýkat nějakého kovu, jako třeba dneska Cody.“

Taylor přikývla. „To bylo docela husté. A dal jsi někdy ránu i sám sobě?“

„Ne.“

„Jak to?“

„To nevím. Ale električtí úhoři sami sebe taky nekopnou.“ Znovu jsem si usrkl trochu limonády – a zase jsem se zašklebil.

„Nemusíš ji pít, jestli nechceš,“ navrhla mi Taylor. „Neurazím se nebo tak.“

„To je v pohodě,“ ujistil jsem ji a zase jsem odložil sklenici. „Teď jsi na řadě ty. Tak co jsi to dělala s panem Poulsenem?“

Taylor se zářivě usmála. „Resetovala jsem ho.“

„Cože jsi?“

„Víš, je to stejné, jako když resetuješ počítač. Tak já takhle dokážu resetovat lidi. Myslím si, že to má taky něco společného s elektrinou, protože mozek je nakonec jenom jedna velká změt elektrických výbojů.

A já je prostě dokážu nějak ovládat.“

„To je pěkně divné.“

„Takže *já* jsem podle tebe divná?“

„Ale ne, tak jsem to nemyslel. Neříkám, že ty jsi divná.“

„Jenomže já jsem. A ty taky. Mám pocit, že na celém světě není nikdo, kdo by byl stejný jako my dva.“

„Pokud to ovšem neskrývají – tak jako my. Čímž myslím, že vedle tebe sedím ve škole, ale zatím jsem si ničeho nevšiml.“

„To máš pravdu.“

„A kdy jsi poprvé přišla na to, že jsi jiná?“ zeptal jsem se.

„Řekla bych, že mi bylo asi tak sedm. Ležela jsem jednou v noci v posteli pod dekou a všimla jsem si, že mi z těla vychází taková modrozelenká záře.“

„Ty vydáváš záři?“

„No jo. Ale je fakt slabounká a je vidět jenom ve tmě a musíš se dívat hodně zblízka.“

„Taky zářím,“ řekl jsem. Když jsem slyšel, že Taylor vydává záři stejně jako já, hned jsem se cítil líp – jako bych najednou nebyl tak jiný než ostatní. Ani tak sám.

„A to léto jsem si hrála s kamarády na čaroděje. A jako jsem je očarovala – jenomže oni spadli na zem a začali brečct. Nejdřív jsem si myslela, že to jenom hrajou, ale bylo to doopravdy. Vůbec si nemohli vzpomenout, co dělali předtím.“

„Takže proto pan Poulsen nevěděl, o čem chvíli předtím mluvil,“ pochopil jsem.

Taylor se usmála. „Přesně tak. Někdy se to docela hodí.“

„A bolí to toho člověka, když ho resetuješ?“

Najednou se zatvářila rozpačitě. „To já nevím. Ne, že bych to dělala nějak často. Mám to na tobě vyzkoušet?“

„Ne. Nebo bys snad chtěla, abych do tebe pustil trochu elektrického proudu?“

„To bych teda nechtěla.“ Podívala se na mě a tvářila se hrozně vážně. „Víš, Michaeli, naši o ničem nevědí. Nemáš tušení, jaká je to úleva, moct to konečně někomu říct.“

Pokýval jsem hlavou. „Ale mám.“

Usmála se. „No jo, ty asi jo,“ řekla a pohodlně se zavrtila do polštáře. „Takže vaši to vědí?“

„Máma to ví. Můj táta umřel, když mi bylo osm.“

„To mě mrzí.“ Pak Taylor zvážněla ještě víc. „A co si o tom tvoje máma myslí?“

„Řekl bych, že ji to docela děsí. A kdyby věděla, že se tady teď s tebou o tom bavím, pěkně by vyšílovala.“

„Ode mě se nic nedozví,“ ujistila mě Taylor. „Kéž bych to mohla našim taky říct. Už jsem to několikrát zkusila, ale vždycky, když si s nimi o tom chci promluvit, najednou hrozně znervózní. Jako bych se jim chystala oznámit, že jsem provedla něco strašného. Ale asi se jenom bojím toho, jak budou reagovat.“

„Měla bys jim to říct,“ povzbudil jsem ji.

„Já vím. A jednoho dne jim to všechno řeknu.“

Taylor se ke mně znovu naklonila a vzrušeně mi pošeptala: „Ještě umím jednu věc. Chceš to vidět?“

„To si piš.“

Taylor poklepal na polštář vedle sebe a řekla mi: „Pojď blíž.“

Přisedl jsem si tak blízko, až se naše těla skoro dotýkala. Jasně, že jsem okamžitě začal vydávat hltavé zvuky, ale hned jsem se ovládl. „Nebude to bolet, že ne?“

„Ne.“ Taylor se naklonila ještě blíž, takže jsme se doopravdy dotýkali. „A teď mysl na nějaké číslo od jedné od milionu.“

„Od jedné do milionu? No tak jo.“ Taylor mě vzala za ruku a zničehonic se zářivě usmála. „Musíš myslet na číslo, hlupáčku, ne na mě.“

„Copak, čteš mi myšlenky?“ zavtipkoval jsem. Ale k tomu, aby pochopila, na co myslím, nemusela být žádný mentalista – nejkrásnější holka z celé školy mě zrovna vzala za ruku. Nicméně jsem se začal plně soustředit na vybrané číslo.

„Tři tisíce devět set osmdesát devět,“ pronesla Taylor.

Vytřeštěně jsem na ni zíral. „Jak jsi to udělala?“

„To nevím, ale jsem si docela jistá, že to bude podobné jako s tím resetováním. Jakože to bude pořád nějak souviset s elektřinou, ne? Protože i naše myšlenky vlastně fungují na bázi elektrických výbojů, takže když se tě dotknu, přenesou se ty tvoje i do mého mozku: stejný projektor, jen jiné plátno.“

Její vysvětlení dávalo smysl. „Takže ty vážně dokážeš číst lidem myšlenky?“

„Ano, ale musím se jich přitom dotýkat. A kdybych ti mohla přitisknout čelo na čelo, viděla bych je ještě jasněji.“

To by mi vůbec nevadilo, pomyslel jsem si, jenže jsem zapomněl, že se pořád držíme za ruce. Čili Taylor se už zase zářivě usmívala, zato já zčervenel jako rak a pustil jsem jí ruku. „Takže ti stačí se někoho dotknout?“

Přikývla. „A taky dokážu lidem číst myšlenky, když se dotýkají něčeho kovového – asi to bude fungovat na stejném principu, jako když jsi zasáhl Codyho.“ Znovu se ke mně naklonila. „Takže co budeme dělat?“

„Ze všeho nejdřív si slíbíme, že nikdy nikomu neprozradíme, co ten druhý dovede.“

„To už jsme přece udělali,“ namítla Taylor.

„Máš pravdu. A za druhé: myslím si, že bychom měli držet při sobě a vůbec být víc spolu.“

Taylor si mě prohlížela s takovým zvláštním výrazem ve tváři. Na rovinu vám povím, byl jsem moc rád, že už se nedržíme za ruce. Ale nakonec po chvíli řekla: „To je dobrý nápad. Řekla bych, že bychom si měli založit klub.“

„Klub? Jako jenom my dva?“

„Jo, ledaže bys věděl ještě o někom, kdo je stejný jako my.“

„Ostin by s námi měl být v klubu. Mohl by se nám hodit.“

„Kdo je Ostin?“

„Je to můj kamarád. Vidělas ho u skříněk. A sedí přede mnou na biologii.“

„Jo, to je ten ‚všechno vím, všechno znám‘.“

Přikývl jsem. „Je to můj nejlepší kamarád.“

„A má nějaké superschopnosti?“

„To ne. Ale ví toho hrozně moc o vědě a o elektřině zvlášť. Je děsně chytrý. A ne jen tak obyčejně chytrý, ale tak, jako bývají vědátori. Jeho máma mi vyprávěla, že když mu bylo šest, pokazil se jim DVD přehrávač. A než se na to jeho otec stačil jenom podívat, Ostin už ho rozebral a spravil.“

„No, sociálně zase tak megachytrý není,“ podotkla Taylor.

„Taky je to jiný druh inteligence.“

„Ale dokáže udržet tajemství? Protože tohle se nesmí nikdo dozvědět.“

„Moje tajemství drží od té doby, co jsem mu to řekl.“

„A to je jak dlouho?“

„Už to budou tři roky. Navíc, komu by to říkal? Jsem jeho jediný kamarád.“

Taylor se sice netvářila, že bych ji úplně přesvědčil, ale nakonec kývla. „No tak fajn. Může se přidat do našeho klubu.“

„Musíme si vymyslet nějaké jméno,“ řekl jsem. „Každý klub se nějak jmenuje.“

„To je fakt. Co třeba... Silový tým?“

Nakrčil jsem čelo. „To ne, to je hrozná nuda. Ale co třeba Električtí úhoři?“

„No to víš, že jo,“ na to Taylor. „Viděl jsi někdy, jak vypadají? Jako tlustí hadi, kteří mají akné. Navíc probíjet do lidí je jenom tvoje devíza. Takže by ses mohl jmenovat Úhoří muž.“

Na jménu mi nijak nesešlo, ale potěšilo mě, že mi říká muž. „A tobě bychom mohli říkat Lidské resetovací tlačítko.“

Taylor rezolutně zavrtěla hlavou. „Raději zůstaneme u našich jmen.“

„Tak dobře. Navíc nemusíme na nic přijít hned teď. A Ostin je v tomhle vážně dobrý. Ten bude mít spoustu nápadů.“

Chvilí jsme seděli jen tak mlčky.

Pak se Taylor zvedla. „Dáš si ještě trochu citronády?“

„Ne, díky, stačilo.“

Podívala se na hodiny nad televizí a záupěla. „Za půl hodiny je máma doma. Asi bys měl jít. Mám docela přísné rodiče, takže když tady nejsou, nesmím si sem vodit kluky.“

Zvedl jsem se z gauče. „Stejně už musím domů.“

Taylor mě vyprovodila ke dveřím. „Díky, že ses stavil.“

„Nemáš zač. A kdy se znovu potkáme?“ zeptal jsem se a ze všech sil jsem se snažil nevypadat moc natěšeně. „Jako kvůli klubu.“

„Kdy se ti to hodí?“

„Co zítra večer?“

„To nemůžu, hraje se basket. Ty nejdeš?“

„A no jo, jasně. Zapomněl jsem.“ Pravdou je, že jsem na školním basketbalovém zápase ještě nikdy nebyl.

„Jak jsi na to mohl zapomenout? Vždyť je to regionální pohár.“

„Jenom jsem toho měl poslední dobou nějak moc.“

„Tak co v sobotu?“

„V sobotu klidně, ale přes den. Večer budeme s mámou tak trochu slavit moje narozeniny.“

„Ty máš v sobotu narozeniny?“

Přikývl jsem. „Ale pořádně je oslavíme až v pondělí, protože máma bude v sobotu celý den v práci.“

Na to Taylor řekla: „Já mám narozeniny v neděli.“

„Vážně? To je ale náhoda.“

Taylor zvedla tázvě obočí. „Možná to právě žádná náhoda není. Narodili jsme se skoro ve stejný den a oba máme superschopnosti spojené s elektřinou. Zamysli se nad tím. Třeba to má co dělat s hvězdami – mohly se nacházet v nějaké specifické konstelaci, nebo co já vím.“

Možná vám to bude připadat zvláštní, ale mě vlastně nikdy nenapadlo zamyslet se nad tím, proč mám elektrické schopnosti, asi tak, jako mě nikdy nenapadlo přemítat, proč mám tureta. „Jenže kdyby to tak bylo, musely by na světě být desítky tisíc lidí, jako jsme my,“ namítl jsem.

Taylor jen pokrčila rameny. „Třeba jsou.“

„O tom dost pochybuju,“ nesouhlasil jsem. „Jinak bychom o nich přece museli slyšet, aspoň o některých. Víš, jak to dneska je: stačí, aby si někdo vymáčkl beďar a je toho plný internet.“

„To máš pravdu,“ přitakala sice, ale dál vypadala zadumaně. „Narodil ses tedy?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Narodil jsem se v Pasadeně v Kalifornii. A co ty?“

„Já nevím. Jsem adoptovaná.“

Tak proto vypadala úplně jinak než ostatní členové její rodiny. „Takže se sejdeme v sobotu?“ chtěl jsem se ujistit.

„Jasně. Jen musím nejdřív zjistit, jestli už naši nemají nějaké plány. Nějak si mě poslední dobou všimají. Mají pocit, že pořád poletuju někde venku. Ještě ti dám vědět.“

„Tak super.“

Taylor otevřela vstupní dveře. „Tak se měj, Michaeli.“

„Ahoj, Taylor. A díky za citronádu.“

„Nemáš zač. Uvidíme se zítra.“

Sotva za mnou Taylor zavřela dveře, dal jsem se do běhu. Právě jsem založil utajený spolek s Taylor Ridleyovou. Ale vlastně jsem ani běžet nemusel, protože jsem se celou cestu domů vznášel a létal jako pták.

Multimetr

Sotva jsem doběhl do našeho domu, zabušil jsem na Ostina. Ten mi sice otevřel, ale tvářil se dost odmítavě. „Tak jakpak se má naše roztleskávačka?“ zeptal se jízlivě.

„Vím, že jsi naštvaný, protože jsi nemohl jít s námi.“

„A co jste dělali? Muchlovali jste se?“

„Sklapni, Ostine. Chceš jít ke mně, nebo ne?“

Trvalo mu zhruba dvě vteřiny, než se z toho naštvání oklepal. „No jo. Počkej chvílku.“ Vběhl zpátky do bytu a za chvíli se vrátil. V jedné ruce držel nějaké žlutočerné zařízení, ve druhé pero a notes. „Začneme s testy.“

Ještě než stihl zavřít dveře, ozvala se jeho máma: „Kam jdeš, Ostine?“

„Jenom k Michaelovi.“

„Dávej na sebe pozor,“ nezapomněla dodat.

Ostin se na mě podíval a pokrčil rameny. Jeho máma byla trochu starostlivá. Vlastně spíš extrémně starostlivá. Popravdě mě překvapovalo, že ho na tanec nenechávala nosit helmu.

„Za chvíli bude večere. Zeptej se Michaela, jestli bude jíst s námi.“

Ostin se na mě podíval: „Chceš si dát s námi? Budeme mít rybí prsty.“

„Ne, díky.“ Rybí prsty jsem nesnášel.

Ostin se otočil zpátky do bytu. „Tak Michael s námi jíst nebude.“

„Večere bude v sedm. Přijď včas.“

„Dobře.“

Ostin zabouchl dveře a já jsem mezitím došel k našemu bytu a odemkl. Sotva jsme vešli dovnitř, otevřel Ostin notes a cvakl propiskou. „Tak fajn,“

začal. Mluvil takovým tím podivně modulovaným hlasem, který používal vždycky, když dělal něco přísně vědeckého. „Začneme pěkně od začátku. Dnes je čtvrtek, čtrnáctého dubna. Jak se cítíš?“

„Proč se mě na něco takového ptáš?“

„Chci, aby byl náš test co nejpřesnější, takže se zkus vyjadřovat co nejprecizněji. Cítíš se dnes víc, nebo méně elektrizující než obvykle?“

„Ale já se nikdy necítím ‚elektrizující‘,“ namítl jsem.

„Dobře. Čili jako jindy,“ pronesl Ostin a něco si naškrábal do notesu. „Počasí je příznivé. Odpoledne jsem zkontroloval barometr. Tlaková hodnota tisíc sedm set milibarů, vlhkost zanedbatelná.“ Ostin položil multimetr kousek ode mě: vlastně to vypadalo jako trochu tlustší kalkulačka se spoustou napojených drátků. „Tak jo. Tohle si přidělej na prsty.“

Podíval jsem se na svorky, na které ukazoval. „Tohle si na prsty dávat nebudu. Vždyť je to ostré.“

„Chceš, aby výsledky byly průkazné, nebo ne?“

Protočil jsem panenky. „No tak fajn.“ Přicvakl jsem si kovové svorky na prsty. Okamžitě se mi zakously do kůže.

„A teď nedělej nic, dokud ti neřeknu.“

„Tak si ale pospěš. Docela to bolí.“

„Až řeknu ‚teď‘, chci, abys zapulzoval, jak nejvíc můžeš. Pět, čtyři, tři, dva... počkat.“

„Co je?“

„Nevím. Ale obrazovka zničehonic zčernala.“ Ostin mačkal nějaké čudlíky. „Tak jo. Pět, čtyři, tři, dva, jedna: *teď!*“

Zapulzoval jsem, jak nejsilněji to šlo. Pokoj naplnilo elektrické praskání a z prstů do svorek přecházely elektrické výboje.

„No to mě podrž,“ řekl Ostin, odložil multimetr a začal si zase něco zapisovat. „Vyprodukoval jsi osm set šedesát čtyři voltů.“

„Což zní jako docela dost voltů.“

„Kamaráde, to je víc, než zvládne dospělý elektrický úhoř. Tím bys dokázal ochromit i krokodýla.“ Pak Ostin přimhouřil oči. „A nejspíš i někoho zabít.“

Tón, jakým to řekl, mi dělal trochu starosti. „Končím,“ řekl jsem proto. Zrovna jsem si z prstů sundával kovové svorky, když se otevřely dveře

mého pokoje a dovnitř nakoukla máma. Ostin bleskurychle schoval přístroj za zády. Překvapeně jsem se na ni podíval. „Mami. Co tady děláš?“

„Já tady bydlím,“ odpověděla a oba si nás dost podezíravě prohlížela.

„Ale říkalas přece, že budeš dneska v práci přesčas.“

„Zníš dost zklamaně.“

„Ale to ne, já jenom... že mě to překvapilo.“

„Hrozně mě bolela hlava, tak mě pustili dřív.“ Máma těkala pohledem z Ostina na mě a zase zpátky. „Co se to tady děje?“

„Nic,“ odpověděl jsem.

„Něco jste tady dělali. Co to schováváš za zády, Ostine?“

Ostin zkameněl. „Nic...“ Jenomže to jeho „nic“ znělo spíš jako otázka, než prohlášení.

Máma došla až k němu a natáhla ruku. „Tak se na to nic podíváme.“

Ostin pomalu vytáhl multimetr, který měl za zády, a podal ho mámě. Ta si ho chvíli prohlížela a pak se podívala na Ostina.

„K čemu to slouží?“

Ostin ztěžka polkl. Doufal jsem, že si něco vymyslí – třeba že to počítá algoritmy nebo nějakou podobnou ptákovinu.

„Na měření voltů.“

„Voltů? Jako elektrického proudu?“ Máma se tvářila zmateně. „Ale proč bys...“ Zarazila se uprostřed věty a střelila po mě pohledem. Viděl jsem, jak je našťvaná. „Jak dlouho to Ostin ví?“

Teď jsem pro změnu těžce polkl já. „Ani nevím. Jenom chvilku.“

„Třicet čtyři měsíců a devět dní,“ odpověděl bryskně Ostin.

Drž klapačku, říkal jsem mu v duchu.

Máma mu vrátila multimetr. „Měl bys jít domů, Ostine,“ řekla. „Potřebuji si s Michaelem promluvit mezi čtyřma očima.“

„Tak jo, paní Veyová,“ pronesl radostně. Už se nemohl dočkat, až od sud bude moct zmizet. „A pěkný večer.“

Jenom si hezky uteč, posero, říkal jsem si.

Když se za ním zavřely dveře, máma se na mě otočila a dívala se na mě tak dlouho, až mi to připadalo jako celá věčnost – ale nejmíň tak rok to být musel. Nakonec řekla: „Pojď sem.“ Šel jsem za ní k pohovce. „Sedni si.“

Posadil jsem se a ona si sedla vedle mě. Chvilí si jen držela hlavu v dlaních.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Michael Vey – Uprchlík z cely 25.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.